

запис, чи концертний виступ, чи телебачення вимагають особливої „грамотності” освоєння різних видів комунікацій. Крім самої гри на інструменті – звукового спілкування з слухачем, існує й візуальне спілкування – невербальні жести, вирази обличчя, одним словом просторові взаємовідносини, які теж вимагають опрацювання.

Слухачька аудиторія поділяється на багаточисельні слухачькі групи. До того ж диференціація слухачів проходить, не на основі однієї якоїсь ознаки (освіта, вік чи культурні традиції сім’ї), а на основі складного комплексу переплетених між собою причин та обставин. Цими причинами та обставинами є, минуці сьогодні більше, ніж будь-коли, стиль життя, споживачькі потреби, до цього додається сума знань від своїх предків і такі важливі як для виконавця, так і для слухача творчі ідеї, відгуки та сподівання, які також змінюються в міру того, як змінюється сам виконавець чи слухач, а в глобальному розумінні й суспільство. До того ж один й той самий твір сприймається: багатозначно (сприйняття залежить від часу, місця, обставин, та й різні виконавці та слухачі сприймають твір по-різному), комбінаторно.

На виконавця впливають не тільки впорядковані сфери людського пізнання і раціональності. Емоції, пристрасті, страхи, задоволення і біль – це також елементи виконавської культури, за допомогою яких і відбувається вираження індивідуальності виконавця. Вони є ключовими для формування особистості взагалі, а творчої особистості особливо. І хоч важливість емоцій у виконавській майстерності видається очевидною, їх не вивчають детально у наукових дискусіях чи працях – і не тільки про мистецтво а й про культуру, суспільство. Особливо слушне вивчення питання для сучасного світу, коли раціональність модерного століття змінюється на емоційність, що проявляється через емоції, особисте середовище, почуття.

Різні етнічні культури виражають емоції по-різному, це залежить від багатьох факторів, серед яких важливе місце займають національні риси характеру. До українського національного ідеалу характеру належить емоційність та сентиментальність, чутливість та ліризм; (...) Поруч з цими рисами стоять індивідуалізм та устремління до свободи, прагнення до полюсності, антинормативності світосприйняття. Слід підкреслити, що й церковне мистецтво вплинуло на формування національної свідомості. І хоч у сфері музичного виконавства національне є наче розчиненим, неосягальним, але все ж проявляється в способі художнього мислення індивідуума, в своєрідності емоційного забарвлення акту творчості, тобто всього того, що закладено в глибинах національного характеру.

Виконавська культура не є якимось сталим чи незмінним станом речей для особистості. Ми її не тільки успадковуємо, а також оновлюємо, змінюємо її та виходимо за її межі.

ОСОБЛИВОСТІ СТИЛЮ УПРАВЛІННЯ КЕРІВНИКА В ОРГАНАХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Дідик Наталія Іванівна, Кучерепа Василь Євгенович
Львівський державний університет внутрішніх справ
м. Львів вул. Городоцька 26, nana.2010.lviv@mail.ru

Розглянуто проблему стилю управління керівника в органах внутрішніх справ. Значну увагу приділено ролі керівника в управлінні персоналом органів внутрішніх справ. Визначено стилі управління керівника в системі органів внутрішніх справ.

Ефективність управлінського процесу, характер взаємовідносин між співробітниками, мікроклімат в колективі - все це залежить від багатьох факторів, серед яких значне місце посідає "керівник підрозділу".

Діяльність сучасного керівника - надзвичайно багатопланова. Вплив його на

підлеглих перш за все має метою забезпечити належну службову поведінку - згідно з законами даної організації.

Усталеною є точка зору, згідно з якою колектив функціонує більш ефективно, якщо його керівник є одночасно і лідером. Таке поєднання дає можливість керівнику не тільки формально, за наказом, але і фактично очолювати колектив, враховувати і найбільш повно виражати його суспільну значущість цілі та інтереси створювати в підпорядкованому підрозділі сприятливий соціально-психологічний клімат [1, с. 95].

Ведуча роль у створенні кваліфікованого професійного ядра кадрів органів внутрішніх справ належить керівникові органу, який зобов'язаний забезпечити діяльність підлеглих йому співробітників (організаційно, матеріально), будучи при цьому прикладом у виконанні службових обов'язків, користуючись авторитетом. Вимоги такого керівника виконуватимуться не тільки в силу його службового становища, але й завдяки його особистому авторитету, що інколи є більш привабливим. При цьому кожному керівникові властивий свій стиль управління [2, с. 101].

У стилі управління знаходять вияв концептуальні засади керівника, риси його особистості, досвід, світогляд, кругозір, характер. Це, так би мовити, - ділові манери, професійна грамотність. В стилі управління відображаються і поєднуються професійні, організаційні, ідейно-політичні, моральні та інші якості керівника [3, с. 97].

Більшість вчених та практиків схильні поділяти стилі керівництва на такі: директивний, демократичний, ліберальний, контактний, дистанційний, делегуючий, проблемний, цілепостановочний. Кожний з них характеризується притаманним йому порядком розподілу обов'язків, формами контактів керівництва з підлеглими та видами контролю за їх діяльністю.

Отже, у формуванні стилю управління велику роль відіграють відносини, що складаються між керівником і підлеглим. Стиль управління не є чимось раз і назавжди встановленим, він може і повинен змінюватись залежно від умов діяльності системи. В чистому вигляді типи стилю керівництва, як і темперамент людини, практично не існують. Можна говорити лише про те, що елементи того або іншого стилю переважають.

Література

1. Управління персоналом органів внутрішніх справ (психолого-педагогічний аспект): навчальний посібник / В.І. Барко, Ю.Б. Ірхін. – К.: Юридичний інститут. – 244 с.
2. Бандурка О.М. Основи управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення. – Харків, 1996. – 230 с.
3. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ. - Харків, 1998. – 170 с.

ПОЛІТИЧНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РОЛЬ КОМУНІКАЦІЇ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ

Дубовик Наталія Анатоліївна

Державний університет телекомунікацій, м.Київ вул.Соломянська,7,
ndubovyk@bel.ua

Розвиток комунікацій відіграє важливу роль у процесі політичної соціалізації. Вона сприяє створенню особистості нового типу, з особливою психологією та поведінковими реакціями.